

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 84/2021
23.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Младен Влашић, адвокат из ..., ул. ... , Т.Ц. над гаражама, локал .., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 149/21 од 11.06.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 23.07.2021. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 149/21 од 11.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 24.06.2021. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 149/21 од 11.06.2021. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 9246/19, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач сматра да је у оспореном поступку повређено његово право на суђење у разумном року, јер се ради о предмету који није чињенично и правно сложен, који је за њега од велике важност с обзиром да се ради о његовој старосној пензији, а до кашњења у решавању предмета није дошло услед понашања предлагача. Предлагач истиче да је стар 89 година и да је веома лошег здравственог стања. Сматра да је приликом оцене разумног рока морала бити узета у обзир и дужина управног поступка који са управним спором заједно траје више од пет година. Предлаже да Врховни касациони суд уважи његову жалбу и преиначи ожалбено решење, тако што ће утврдити повреду права на суђење у разумном року, наложити судији известиоцу да предузме процесне радње које ће делотворно убрзати поступак и предлагачу досудити трошкове поступка за састав приговора и жалбе.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење

применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 9246/19, као неоснован, са образложењем да је предмет већан дана 28.05.2021. године, чиме је постигнута сврха поднетог приговора. Осим тога, суд је оценио да је без утицаја на другачије одлучивање навод приговора којим се указује на целокупно трајање поступка од пет година, имајући у виду да се правним средствима предвиђеним Законом о заштити права на суђење у разумном року пре свега остварује заштита тог права у судском поступку.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја које су утврђене у спроведеном испитном поступку, Врховни касациони суд налази да је жалба неоснована.

Поштовање редоследа решавања предмета у суду, представља једну од обавеза судија коју прописује члан 177. Судског пословника („Сл. гласник РС“, бр.110/09...39/16), а о којој се, сагласно члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, мора водити рачуна и при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима, као што је Управни суд, од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати. У овом конкретном

случају, предмет управног спора није одлучивање о захтеву за остваривање права на пензију предлагача о коме је одлучено још 1992. године, већ одлучивање о предлогу за понављање поступка који је предлагач поднео 15.01.2016. године, истичући да му у матичној евиденцији нису правилно утврђени часови рада за 1970, 1971. и 1992. годину. С обзиром на то да предлагач поседује правноснажно решење о утврђивању права на пензију у одређеној висини, предмет спора није захтевао приоритетно решавање. Пуномоћник предлагача је први пут у приговору ради убрзавања поступка указао на то да предмет У 9246/19 треба прекоредно решавати због старости предлагача и његовог лошег здравственог стања, на које није указано у тужби. Судија известилац је уважио ове наводе приговора и 07.07.2021. године донео пресуду која је из Управног суда отправљена 21.07.2021. године. На тај начин је испуњена основна сврха поднетог приговора као правног средства за убрзање поступка.

Према правном ставу Врховног касационог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део поступка у коме се одлучује о праву предлагача. Предлагач је захтев за понављање управног поступка поднео 15.01.2016. године и тај датум се мора узети као референтан приликом одлучивања о праву на суђење у разумном року. Међутим, треба имати у виду да је управни поступак специфичан по томе што његов ток у многоне зависи од активности странке о чијем захтеву се решава. Врховни касациони суд указује на то да је Европски суд за људска права у вези са пропуштањем надлежног органа да у разумном року одлучи о поднетом захтеву, исказао став да је подносилац представке дужан да покаже марљивост у поштовању и извршавању процедуралних захтева који су релевантни, да се уздржи од било каквих тактика одлагања, као и да искористи могућности које су му пружене домаћим правом за скраћивање поступка (пресуда донета у предмету *Union Alimentaria Sanders S.A.* против Шпаније од 07. јула 1989. године, став 35, број представке 11681/85). У одлуци о допуштености захтева у предмету *Vera Štajcer* против Хрватске, број представке 46279/99, Европски суд за људска права је истакао да је подносиатељка захтева имала на располагању правна средства која би јој омогућила да убрза поступак пред управним судом, али да је то пропустила да учини и да у тим околностима она не може приговарати дужини поступка пред управним органом.

Уважавајући наведену праксу Европског суда за људска права, коју је прихватио и Уставни суд у поступцима по уставним жалбама (нпр. у одлукама Уж – 3504/2013 од 23.12.2015. године, Уж - 7539/2014 од 29.09.2016. године и Уж – 5877/2015 од 20.09.2017. године), Врховни касациони суд налази да је поступак одлучивања о захтеву предлагача за понављање правноснажно окончаног управног поступка могао трајати неупоредиво краће да је предлагач благовремено искористио право да поднесе жалбу другостепеном органу због недоношења одлуке првостепеног органа о његовом захтеву, па потом и тужбу због ћутања администрације. Предлагач није искористио законску могућност за скраћивање управног поступка, због чега је управни поступак трајао од 15.01.2016. године до 13.05.2019. године. У конкретној ситуацији, предлагач због своје неактивности не може приговарати дужини поступка пред надлежним органима управног решавања.

Следом свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић